

ПОСТОЈИ ЛИ ПРАВА ВЕРА?

< Српски – Serbian – صربي >

Билал Филипс

Превео:

Марко Вучковић

Рецензија:

Фејзо Радончић

هل هناك دين حقيقي؟

بلال فليبس

ترجمة: ماركو وتسكوفيتس

مراجعة: فيزورادونشيش

Увод

Да ли је заиста толико битно у шта верујем, докле год искрено верујем? Постоји ли проблем ако искрено грешим? Већина религија тврди да је њихов концепт Бога истинити концепт и да су сви остали концепти погрешни. Оне не могу све да говоре истину јер свака тврди да су све остале погрешне.

Створени смо пре него што смо познавали себе; бездушне ствари око нас нису нас створиле јер смо једино ми рационална бића док оне то нису. Ми нисмо бирали породицу у којој смо се родили. О вери и концепту Бога смо научени од стране својих родитеља, било да смо учени истинитој вери или не. Како можемо бити сигурни да је концепт Бога наших родитеља био исправан?

Постоји ли Бог?

Пре преласка на главно питање којим ће се ова сажета књижица бавити, а што је одговор на питање: „Постоји ли права вера?“ неопходно је узети у обзир који је извор одређене вере, ако такав постоји.

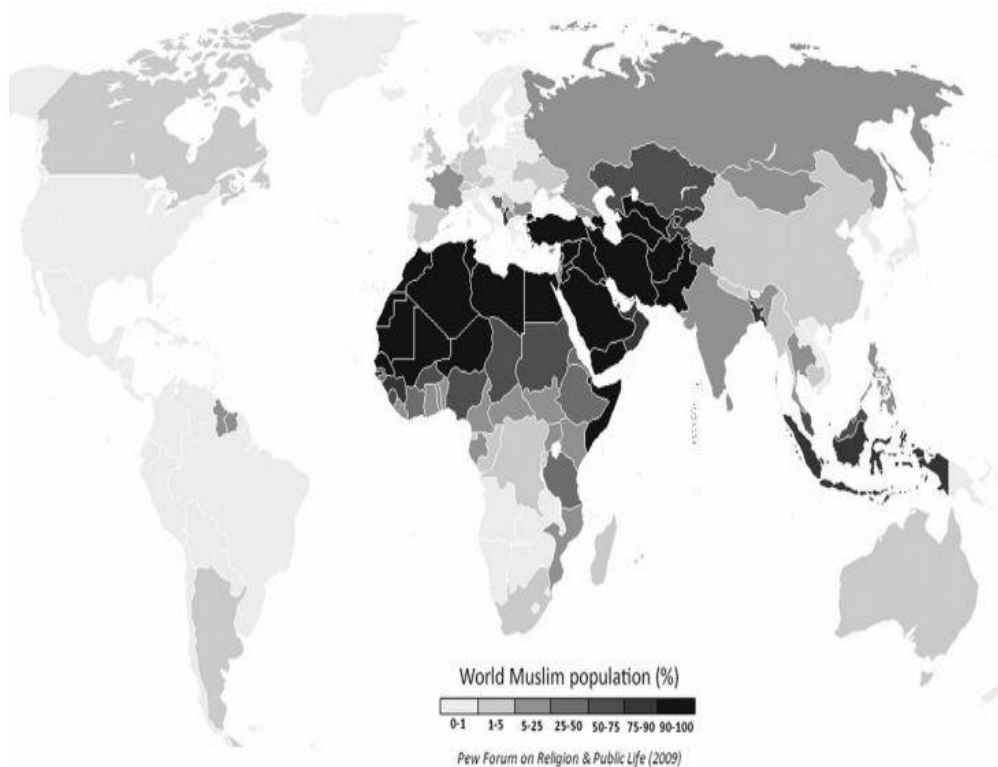
С тога, под претпоставком да тражимо Божију веру а не ону креирану од стране људи, прво питање које требамо поставити је „да ли постоји Бог?“ Мноштво комплексних и сложених система који чине грађу како

људских бића, тако и света у којем та бића постоје, указују на закључак да мора да постоји неко Узвишено Биће које их је створило. Конструкција тј. створења указују на постојање Конструктора односно Творца. Када људска бића спазе отиске стопала у песку, аутоматски закључују да их је друго људско биће произвело пре извесног времена, чак иако нису присуствовали самом акту дешавања. Не би било логично закључити да су таласи мора задржавши се на обали случајно оставили те отиске људских стопала. С тога је како нелогично, тако и неразумно тврдити да Бог не постоји.

Кроз векове је, међутим, мањина људи порицала постојање Бога. По мишљењу таквих, материјални свет је вечан, а људска бића су само случајни производ комбинација његових елемената. Последично им је питање „постоји ли права вера?“ неважно, једноставно из разлога јер не постоји Бог који би је сачинио. Такође према њима, не постоји никакав посебан смисао нашег постојања пошто је све само производ једне велике космичке случајности. Ипак је, велика већина људске врсте кроз историју веровала и данас наставља да верује у постојање Највишег Бића који је овај свет створио са циљем и великом мудрошћу. За оне који се служе и теже служити се интелектом било је и још увек је важно знати о Творцу, сврси због које Он ствара људски род, и о вери у којој се о овоме најистинитије говори.

Упркос релативно скоријем ширењу атеизма као убеђења у капиталистичким и комунистичким земљама, статистике настављају да показују да ипак већина људи верује у Бога. „Ридерс Дигест“ онедавно је известило о истраживању које је извршено у не мање од четрнаест европских земаља а тиче се веровања у Бога. Истраживање је показало да седам од десет Европљана верује у постојање Бога. Сазнали су да је 97% становника

Пољске која је претходно имала комунистичко уређење, потврдило Његово постојање. Изненађујуће је да су се и становници Русије, колевке комунизма у 87% случајева изјаснили да Бог постоји. Шта више, супротно актуелним убеђењима, према анкетама спроведеним међу научницима и специјалистима из области астрономије, геологије и других природних наука, откривено је да већина ових научника признаје постојање Творца.

Сл.2 Процентуелна распрострањеност муслиманске популације у Свету

Сва људска бића деле исту анатомску структуру; било да су рођена у Азији, Африци, Америци, Аустралији или Европи.

Да ли је Бог комуницирао са људима? Јесу ли све вере исправне код Бога?

Иако веровање у Бога преовлађује широм света, веровање у организовану веру је углавном слабо, нарочито на Западу. Неки су збуњени јер услед мноштва религија данас, они не знају коју треба да следе. Други истичу да свака од вера за себе тврди да је она права вера, па је најлакши закључак да све оне морају бити погрешне јер не могу све бити истините. Последица овог става у секуларним Западним земљама била је да су се све религије означиле личним уверењем и релативно су једнако су прихваћене. Поред тога, ово је довело до званичне осуде и неслагања са било којом вером која је тврдила супериорност у односу на остале. Из међурелигијских дијалога, који су постали популарни углавном се закључује да није битно коју религију појединац следи док год је њен следбеник искрен у својој вери. Идеја инсиситирања на томе да је је било која вера једина права, истинита вера проглашена је старомодном, нецивилизованом, политички некоректном и екстремном.

Упркос чињеници да многи који учествују у међурелигијским дијалозима и наизглед прихватају идеју да не постоји једна права вера, људи, ипак, задржавају мишљење да је њихова вера она најбоља. Проста је чињеница да су они усвајањем слеђења те вере доказали ову поенту. Макар једна од вера мора да буде истинита, а све остале не, или су све вере истините. Ако су све истините, оне морају делити веома слична убеђења. Немогуће је међутим да све ове религије да буду истините јер свака од њих поседује јединствени сет идеологија. С тога, реалност је да једино једна може да буде истинита, права вера објављена од стране Свемогућег Бога.

Има ли потребе за постојање вере?

Неки људи тврде да су Земља и њени житељи превише неважни наспрам величине свемира да би се Бог уопште бавио њима. Како они верују, Бог је створио свет и тако га оставио да се сам од себе одвија. Они верују да је Бог створио људе али им се никада није обраћао откровењем и упутом како требају да живе и да усмере своје животе. Овакве тврдње су потпуно нелогичне јер је Божија мудрост апсолутна. Било би то у супротности са Његовом природом да створи људе и потом их не упути на исправан пут успеха на овом и Будућем свету. Да је Бог створио људе и потом их оставио без правила и смерница за живот (тј. без религије), могли бисмо да очекујемо да би људи били збуњени из чега би проистекао само хаос у коме би једино могао владати „закон џунгле“. Садашње стање света је такво јер су људи несвесни и не држе се чврсто Божијих закона.

Замислимо пример отворене фабрике чији су запослени ту доведени без икакве информације о њиховим дужностима и одговорностима. По свим вероватноћама они не би долазили на посао на време нити би знали шта се од њих очекује када и ако се они појаве на послу. Исто би могло да се објасни и на примеру болнице, школе или било које друге установе.

На исти начин на који сваки „естаблишмент“ јасно поставља своја очекивања, Бог, Свемогући Творац универзума и свега унутар и изван њега, је створио човека и прописао му начин живота по коме би требао да живи да би постао успешан како на овом свету, тако и на Будућем. Тврдња да Бог није створио веру потпуно је једнака тврдњи да Бог не постоји. Долично веровање у Бога захтева не само веровање у Његово постојање, већ такође и у праву веру коју је објавио људској врсти.

Отуда је оног дана када је Бог створио прва људска бића, Адама и Еву, Он њих снабдео инструкцијама у вези с тим како требају да живе на овом свету. Та вера, дата од Бога за сва људска бића била је једина исправна вера. Бог није објављивао мноштво различитих врста религија које би изазвале конфузију. Питање је: „Која вера од мноштва светских вера је исправни пут – који једини Бог жели за

своја створења?“ Како би пронашли одговор, људи морају бити отвореног ума и размотрити да ли је исправно пратити баш ону веру коју су њихови родитељи изабрали, ма која то вера била. Људима је дат разум и интелигенција како би истражили и изабрали веру која логички може бити објашњена као истинска Божија вера.

Када започињу неку врсту посла, људи обично не срљају и темељно истраже пут до успостављања успешног посла. Они се не ограничавају на информацијама већ покушавају да утврде које кораке и иновације морају да предузму како би се њихов посао развијао. Зашто људи толико озбиљно схватају посао, а када је вера у питању постају толико незаинтересовани и аљкави? Шта више, многи се доста чвршће држе вере онда када достигну старије доба.

Други критикују вере, кривећи их за многе ратове, људске патње и чинове тероризма. Међутим, ако упоредимо Први светски рат, Други светски рат, Корејски рат, Вијетнамске ратове и садашње ратове који се воде у Ираку и Авганистану са ратовима који су били вођени из верских разлога, постаје јасно је да бројеви жртава које су настрадале у верским конфликтима далеко мање од оних настрадалих у другим оружаним ратовима. С тога ово не може бити валидан разлог избегавања потребе за потрагом одабира вере.

За особу која истински верује у Бога, постаје кристално јасно да Бог мора да је прописао начин живота за сва Своја створења. Шта више, нелогично је да је он прописивао значајно различите начине живота различитим нацијама пошто су људи у суштини исти. Хамурабијев законик из 1750 п.н.е. бави се истим проблемима друштва са којима се суочава и модерно човечанство. Већина древних египатских хијероглифа старих хиљаде година пре Хамурабија такође говоре о

сличним проблемима. Чувена Розета Стоун је изражавала сличне бриге у вези трговине са којима се трговачке нације суочавају данас.

Људска бића се нису мењала стотинама хиљада, ако не и милионима година. Зашто би онда Бог преписао један начин живота једном народу а други другоме? Логично је да би Бог објавио само један прикладан пут људском роду од тренутка када их је створио до краја света. Ако је Бог доиста објавио овај пут за Своја створења, онда би овај пут требао имати такве одлике и требао бити прикладан за људе свих епоха времена, као и сваки „ћошак“ света.

Вера избора

Бог је људским бићима дао могућност да спознају Његову исправну веру. Ни једна вера не треба бити сматрана правом вером само зато јер је наслеђена од родитеља или предака који су је практиковали. Бог је људским бићима дао интелект како би били у могућности да изаберу праве изборе у свим аспектима живота. Међутим, људи уобичајено користе своју интелигенцију у свим својим свакодневним животним активностима али је искључују када су у питању њихови духовни животи. Они често вољно спроводе бесмислене религиозне ритуале једноставно зато јер је то наслеђени обичај. Међутим, Божија воља је то што се људи рађају у различитим верским срединама и традицијама. Он неће наградити нити казнити људе због вере које су наследили и следили кроз своје рано детињство. Међутим, од сваке људске индивидуе се захтева промисао о његовој или њеној ситуацији, као и крајњи одабир онога што је, у ствари, исправно. Како би то урадила, особа мора да има одређен сет критеријума како би објективно одлучила која је права исправна вера. Пристојним почетком истраживања могло

би се назвати испитивање доктрине свих вера посебно. Због чега свака од њих себе сматра исправном Божијом вером?

У неколико кратких следећих поглавља биће представљени неки од главних доказа због којих се ислам сматра истинском Божијом вером.

Одлике праве вере

1- Спољашње одлике: Назив религије (вере)

Код идентификовања једне истините вере намењене целом човечанству широм света, у свим временима, било би неопходно да њен назив не буде везан за било коју особу, групацију, или локацију. На овај начин, хришћанство је именовано по Христу, Будизам по Буди, Јудаизам по Јудејцима, и хиндуизам (од хиндуске речи за долину) су све везане било за особу, групу, или одређену локацију и самим тим остају непримерене да буду назване светским верама. Хришћанство не може бити права вера објављена од Бога од времена Адама јер се заснива на постојању Христа као последњем у лози Јеврејских пророка. Исто тако, Будизам, огранак хидуизма једино долази у постојање појављивањем Буда који је у Индији живео нешто пре Христа.

Ислам, у другу руку, значи „преданост“. Он је принцип који се односи на суштину богослужења – потпуну преданост Божијој вољи. Прикладан је и највише

одговара опису основе Божије вере од времена Адама до краја овог света. Преданост Богу је суштина поруке која је била доношена од стране свих Његових изасланика (посланика), и то је био назив њихове вере. Небитно је да ли особа користи хебрејски или било који други језик како би изразила своју форму преданости. Назив „ислам“ је арапски термин коришћен од стране последњег Божијег посланика Мухамеда (благослови и мир над њим) који је пренео последњу Божију објаву родивши се као Арапин. Тако је тврдња ислама, прво и најважније, да је његов назив прикладан за Божију истиниту веру. Назив није лични, због чега муслимани и одбијају да буду називани „Мухамеданцима“. Ова вера није племенска, и није је везана за групу или локацију. Осим тога, основа исламског учења може се огледати у самом називу вере. Његов централни принцип је суштина богослужења која је била сагласна са учењима свих Божијих посланика – потпуно предање и обожавање једног и јединог Бога. Ово је разлог зашто се једино за ислам може логично тврдити да је био религија Адама и Еве и свих осталих Божијих посланика.

2 – „Библијска“ основа назива (основа назива из објаве)

Логично, назив истините Божије вере може бити пронађен у самој објави вере. Ако погледамо хришћанско Свето Писмо, на пример, у њему нећемо наћи стих у коме Христ своје следбенике именује: „ви сте хришћани“. Једина таква референца стоји у Павловом писму „Христосовим следбеницима“ у Антиохији. Прошло је доста времена после Христовог одласка када су хришћани присвојили тај назив. Сличан закључак се добија и погледом на јеврејска света писма Тору и Псалме где се не може наћи стих у коме Бог каже: „ваша вера је Јудаизам.“

Такође не постоји било какав доказ да је Буда својим следбеницима говорио да је њихова вера Будизам. Пошто би света писма морала бити од Бога, разумно је претпоставити да би име вере требало бити садржано у самом том писму. Када оно то није, постоји јака импликација да је та вера успостављена од стране људи.

Насупрот томе, Бог јасно износи назив „ислам“ у Кур’ану:

„Сада сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вама употпунио и задовољан сам да вам ислам буде вера.“ (Кур’ан 5:3)

Шта више, учестало то понавља објављивањем валидности ове вере до искључивости над другима:

„А онај који жели неку другу веру осим ислама, неће му бити примљена, и он ће на ономе свету настрадати.“ (Кур’ан 3:85)

Овај ајет (стих) јасно изражава чињеницу да је ислам истинита вера. Пошто је ислам арапски термин, нека друга реч истог значења – преданост Божијој вољи – требала би бити присутна у ранијим Божијим списима. У матерњим језицима који су говорили сваки од ранијих посланика од Адама, термин-еквивалент значењу преданости, се највероватније користио као име религије. Концепт предавања може заправо бити пронађен у списима Старог и Новог Завета у којима су посланици, укључујући Исуса, говорили о чињењу „Божије воље“. На пример, у Матеју 7:21, бележи се да је Исус рекао:

„Неће сваки који ми говори: Господе! Господе! Ући у царство небеско; но који чини по вољи Оца мог који је на небесима.“

Међутим, значење речи „преданост“ или „ислам“ на хебрејском и другим језицима објава је касније замењено племенским називом „јудаизам“ одн. личним именим попут „хришћанство“.

3 - Унутрашње одлике:

Главна порука

Како постоји само један Бог, очито је да сва стварања дугују своје постојање само Њему, и да потребе свих створења у крајњој линији испуњује само Створитељ. Стога је тражење помоћи од било кога другог мимо Њега бесплодно, јер Он држи контролу над свим што постоји. Истинска Божија вера мора као своју главну поруку да тврди да се једино Он треба обожавати. Вера која за себе тврди да је једина права вера мора давати упуте људима да обожавају једино Бога и да не треба да обожавају било шта од онога што Он ствара, јер је било шта поред Бога само делић онога што Он ствара. Ни једно друго људско биће, животиња, биљка или предмет не заслужују тај статус и обожавање, јер нико од њих није способан да сам од себе помогне другима. На крају, ништа не може користити стварању пре Божије дозволе који је творац истог. Тако да суштина везе између људских бића и Бога треба бити заснована на обожавању Њега самог. Једино је ислам вера са наредбом људима да обожавају једино Бога како у теорији тако и у пракси. Једино је у исламу очувана јединствена једноћа Бога како у писаним изворима тако и верским обредима.

С друге стране, хришћанство заступа обожавање Бога самога једино у теорији. На пример, у Јеванђељу по Луки 4:8, записано је да ђаво питао Исуса да му се покори и обожава га, обећавајући му славу и власт над свим светским царствима:

„И одговарајући Исус рече му: „Иди од мене, сотоно; у писму стоји: Поклањај се Господу Богу свом, и Њему једином служи.““

Отуда је суштина Исусове поруке да једино сâм Бог заслужује да буде обожаван и да је обожавање било чега или кога другог поред Њега или са Њим погрешно. Међутим, та једноставна, чиста божанска порука остала је изгубљена трансформацијом тог чистог Исусовог учења о Божијој једноћи у филозофију тројства у Грчкој и Риму. Исус је уздигнут до статуса „Бога, Сина“ који божанство дели са „Богом, Оцем“ и „Богом, Светим Духом.“ Заправо, Исус је, касније, прозван „отеловљеним Богом.“ Предмети идоли су произвођени како би симболизовали његово наводно распеће, и он постаје најпопуларнији предмет обожавања међу масом хришћана кроз векове.

Исто тако у хиндуизму, према Упанишадама, Пуранама, Ведама и Багавад Гити, постоји само један безобличан Бог, Брахман, који је суверено на врху. Међутим, Брахман се манифестује као „Брахма“ (створац), „Вишну“ (организатор) и „Шива“ (уништитељ), затим од Вишну настаје „Аватарс“ (Брахмина инкарнација у сваком времену), које Хиндуси све обожавају као Бога у свему и свачему преко многобројних идола.

4 - Садржајност богослужења

Концепт богослужења у исламу изискује чињење оног што је Бог заповедио, а не једино Његово величање и дозивање у случају свакодневних потреба. Први приоритет састоји се од обавезних дужности, други приоритет чине добровољна дела којима је Бог задовољан, и последње, уздржавање од оних дела која је Он забранио. Тако се на пример удељивање милостиње, пост, обављање ходочашћа (Хаџа), помагање несретнима и посећивање

болесних, сматрају делима богослужења. Како је претходно истакнуто, централна порука ислама била је обожавање Бога самога, па су сва ова дела богослужења упућена према Богу очекујући Његово задовољство.

5 – Неисквареност учења

Порука ислама је остала очувана од почетка времена. По исламу је вера свих 124000 посланика, почевши са Адамом и завршивши се са Мухамедом (нека је Божији мир над њима свима), била једна иста, ислам: обожавање Бога јединог, порицање било којих Његових наводних партнера и безусловна покорност Њему.

Бог каже у Кур'ану: **„Ми смо сваком народу посланика послали: „Богу се клањајте, а идола се клоните!“ (Кур'ан 16:36)**

Ислам нас даље учи да су људска бића која позивају да њих обожавамо и која тврде божанску природу, или која тврде да је Бог у њима и сл. преварила своје следбенике, заблуделе их и одвеле странпутицом од исправног пута и Божије вере. Суштина богослужења у исламу закључује се из 5. ајета првог поглавља Кур'ана по имену Ел-Фатиха, што значи „отварање“:

„Теби се једино клањамо и од Тебе помоћ тражимо!“

Потпуна предаја и покорност Богу је наредба коју су и прва људска бића, Адам и Ева, добили. Они су остављени у рајско, врту и били су обавештени да могу да једу са било ког дрвета, осим једној усамљеног дрвета. У свим временима људске историје људи су од стране својих посланика обавештавани о корисним делима и оним штетним од којих су се требали суздржавати. У свим

случајевима, за сваку од недозвољених дела постоје многа друга доступна дела и ствари сличне по форми. На пример, свињетину је забрањено конзумирати, камату је забрањено давати и примати, али зато постоје многе друге друге животиње на копну, у мору и ваздуху које је дозвољено конзумирати и многобројни други видови пословања које је могуће обављати.

Међутим, многи људи као да су постали опседнути забрањеним стварима попут испијања алкохола и чеђење блуда, тврдећи да ће им остављање ових пракси отежати живот и учинити га незанимљивим. У стварности су ове забране прописане како би заштитиле људска бића. Како постоје добре ствари у свему што Бог ствара, штетност у неким од елемената стварања превазилазе корисност, из ког разлога су и забрањене од стране Бога.

6 – Доследност учења

Истинска Божија вера треба бити доследна својим учењима. Њена изворна начела не би се требала мењати кроз време. На пример, рâne Христове следбенике није било могуће разликовати од јевреја тог времена почевши од начина на који су се венчавали до начина на који су се молили, облачили, јели и говорили. Они су били полигамисти, молили су се клањајући се, њихове жене су носиле мараме, они нису јели свињетину, једни друге су поздрављали са: „мир са тобом,“ и хомосексуализам је сматран великим грехом кажњивим срмћу. Хришћани се данас згрожавају полигамији, моле се клечећи, облаче се оскудно (са изузетком часних сестара, на венчањима и сахранама), они једу свињетину и једни друге поздрављају са „љао.“ Од 1970. већина хришћана протестаната прихватило је хомосексуализам до тачке да данас имају и свештенике који су хомосексуалци. Исто су тако, хиндуси из прошлости јели месо, жене су спаљиване на посмртном спаљивању својих мужева (*сати* или *суте*), и одавале су

се светковини „свете“ проституције у храмовима (*давадасис*). Данас су већина хиндуса вегетаријанци, *суте* је као обрет забрањен од стране хинду реформе британских ауторитета у 19. веку, и у 20. веку је укинут обред *давадасис*.

Насупрот томе, учења и праксе ислама остале су неизмењене од времена његове последње објаве до данас. Полигамија је још увек легитимна, муслиманска молитва је још увек у форми клањања, они једни друге поздрављају са „мир са тобом,“ и хомосексуализам је остао један од највећих греха. Још важније, они настављају да обожавају једино једног истинског Бога, док су се хришћани који су то исто чинили још од времена Христа почели етикетирати јеретицима. То се десило у 4. веку када је „троједни“ бог заменио унитаристичког Исусовог Бога и Бога свих претходних посланика. Слично тако, иако су ранија писма хиндуизма забрањивала идолатрију, хиндуси данас имају милионе богова које обожавају кроз ову форму.

7 – Јасна дефиниција смисла живота

Разлог стварања људи требао би бити јасно дефинисан у оквиру учења истинске Божије вере. Треба бити јасно објашњен без несигурних услова у самим писмима те вере. Међутим, ако питате хиндусе која је сврха живота према њиховој вери, већина њих признаје незнање или даје низ филозофских објашњења који се преносе преко савремених гуруа без јасних референци из светог писма вере. Исто се може рећи и за хришћане који немају недвосмислене изјаве у својим светим писмима Старог или Новог Завета који се тичу сврхе живота. С друге стране, у неизмењеном писму ислама Кур'ану, основна сврха живота је изречена од Бога недвосмислено:

„Цине и људе Сам Створио једино да би ме обожавали.“ (Кур’ан 51:56)

Сврха живота је обожавање Бога, које би по свакој логици требало бити основно начело било које вере, а посебно оне која за себе тврди да је права. Заправо, у исламу је ово једини случај.

8 – Приступачност спасења

Још једна од битних карактеристика истинске вере је да она у свом учењу треба садржати једнакост приступачности спасења. Спасење и опрост греха не би требало захтевати посреднике јер нам једино сами Бог ипак опрашта грехе. Бог је пре стварања Адама и Еве знао да ће они пасти на тесту искушења „забрањеног дрвета“ па их је зато научио како да се покају због учињеног греха. Последишно, након згрешења, они су се покајали и Он им је опростио.

Не би било фер да их Он то није научио, или још више да је дозволио да се тај њихов грех пренесе на све наредне генерације све до времена Исуса Христа. Логично је отуда претпоставити да их је Бог, који је најпоштенији, научио како да се покају. Овај историјски догађај је заправо описан у Кур’ану. Шта више, свако људско биће је одговорно за сопствене грехе а не за оне својих родитеља и своје деце. Нико не може носити грех неког другог, нити други могу носити наше грехе. То је учење Кур’ана:

„Ни један грешник туђе грехе неће носити.“ (Кур’ан 53:38)

Насупрот томе, свака индивидуа се у покајању може директно окренути Богу, а Он је, заузврат обећао да ће опростити све грехе. Бог каже у Кур’ану:

„Реци: „О робови моји који сте се према себи огрешили, не губите наду у Божију милост! Аллах ће, сигурно, све грехе опростити; Он, доиста, много прашта и Он је милостив.“ (Кур’ан 39:53)

Како је сврха стварања обожавање Бога, а ово је основни стуб истинске вере, највећи грех који људско биће може починити није убиство, нити крађа (иако су оба велики греси против човечности). Најгори грех који особа може починити је увреда против савршеног Створитеља универзума – приписивање му једнаких и сличних. Ако особа живи свој живот приписивајући Богу једнаке, било директно или индиректно, а потом умре у том стању, сва његова или њена добра дела постају поништена овим видом бласфемеије. Бог ово потврђује у Кур’ану:

„Бог неће опростити да Му се неко други сматра равним, а опростиће мање грехе од тога коме Он хоће.“ (Кур’ан 4:48 и 4:116)

Самим изговарањем сведочења вере и уласком под окриље ислама, Бог прашта све прошле грехе, опраштајући чак и грех упућивања молитви другим осим Њега. Ако се овај завет изговори искрено са пуним знањем његовог значења и обухватања, као и обавезе живота у складу са њим, особа тиме прихвата кључ Раја.

9 – Универзални верски приступ спасењу

Како би било коју од вера сматрали истинитом вером, она би у свом учењу морала садржати једнаки приступ спасењу за сва људска бића из било ког времена или места, без обзира на то да ли је пре тога била позната или не. Када је реч о избору места на коме ће се родити, људска бића немају могућности избора и самим тим они

не могу бити сматрани одговорним за недоступност праве вере.

Они који никада нису чули Божију поруку преко Мојсија или Исуса, од Буде или Конфучија, на пример, нису имали приступа њиховом учењу. Последично је спасење ограничено на њихове непосредне следбенике. С друге стране, ислам учи да од почетка човечанства до краја времена важи правило да ће они који су се искрено и целим својим срцем предали Богу и обожавали Га без приписивања било чега, бити награђени на Будућем Свету. Бог каже у Кур'ану:

„Оне који су веровали, па и оне који су били јевреји, хришћани и сабејци – они који су у Бога и у онај свет веровали и добра дела чинили – доиста чека награда од Господара њиховог; ничега се они неће бојати и ни за чим неће туговати!“

Према исламу, они који су искрено следили Мојсија, они који су следили Исуса и они који су следили било којег од посланика послатих од стране Бога многобројним нацијама кроз људску историју, су сви сматрани муслиманима јер су се у потпуности предали једном и једином истинском Богу и обожавали су само Њега.

Сви посланици који су преносили истинску Божију поруку били су послати да би се њима веровало и да би били слеђени. Било ко, ко би одбио њихову поруку, било да је одбачена Мојсијева порука, Исусова порука или било ког другог истинитог посланика који су пре њих послати на свет, - у Арфици, Идији, Јужној Америци, Филипинима или било где, неће имати спас у животу који долази. Посланик Мухамед (благослови и мир над њим) рекао је да је 124,000 посланика било послато разним народима широм света кроз историју. Сви до једног су

доносили исту поруку: „Нема божанства вредног обожавања осим једног правога Бога.“

Према учењу ислама, сва људска бића примила су ову поруку пре свог физичког постојања на овом свету. Када је Бог створио људска бића, он је све душе Адамових потомака сакупио и обавестио их о њиховој обавези покорности и обожавања Њега, чему су све душе посведочиле. Ово сведочење је урезано у души сваког човека и жене и оно формира основу природне тежње коју сви деле према спознаји и обожавању јединога Бога. Када се суочи са несрећом, чак и атеиста који отворено изражава своје неверовање у Бога ће обично затражити Божију помоћ. Као што Бог потврђује у Кур’ану:

„И кад је Господар твој из кичми Адамових синова извео потомство њихово и затражио од њих да посведоче против себе: „Зар Ја нисам Господар ваш?“ – они су одговарали: „Јеси, ми сведочимо“ – и то зато да на Судњем дану не кажете: „Ми о овоме ништа нисмо знали.“ (Кур’ан 7:172)

Ово се догодило у свету душа које је претходило људском постојању у физичком свету. Након што особа достигне период зрелости, он или она постају одговорни за примање знању поруке, и спровођење у пракси истинске вере кад год за њу чују и одговоре на овај позив предавајући се у потпуности Богу. Међутим, можда постоји група људи која никада није чула и која никада неће чути за истинску поруку ислама током свог животног века. То је могуће из разлога локације која се налази у забаченим крајевима изван опсега поруке; или су можда неспособни да разумеју поруку јасно због свог менталног стања или због тога што је информација коју приме толико искривљена да је истину у њој тешко препознати.

Према изјавама Посланика Мухамеда (благослови и мир над њим), ти људи ће полагати испит на Дану поновног оживљења и суда. Биће оживљени у зрелим годинама и потпуно функционалним телом. Тада ће Бог од њих добити обећање да ће Му бити послушни, и из ватреног зида који ће се појавити пред њима, изаћи ће гласник који ће им објаснити истинску Божију поруку о Његовој једноћи и да само Он један треба бити обожаван. Гласник ће их потом упутути да требају ући кроз зид од куда он долази. Они који послушају и кроз њега прођу са друге стране ће угледати врата Раја, и њихова судбина биће Рај. Али ће они који одбију да прођу кроз ватру отићи у Пакао. То су они који би такође одбили позив и поруку да им је упућена и у њиховим земаљским животима. То је, такође, и индикација да би они који би послушали Божији позив тада, такође послушали Његовог изасланика у овом животу такође. Отуда нико неће отићи са овог света и стати пред Божији суд избегавајући примање основне поруке. Како је Бог и рекао у Кур'ану:

**„Онај ко иде Правим путем, од тога ће само он користи имати, а онај ко лута – на своју штету лута, и ниједан грешник неће туђе грехе носити. А Ми ниједан народ нисмо казнили док посланика нисмо послали!“
(Кур'ан 7:172)**

Сва људска бића инспирисана су поруком ислама још пре зачећа како би им била усађена природна инклинација обожавања Бога. Даље, многим људима се још на овом свету пружа прилика излагања истини и могућност прихватања истине. Даје им се прилика избора у вези ове ствари, тако да нико не може кривити своје родитеље или претке за свој погрешан пут јер је слобода избора универзална. Шта више, Бог људима кроз њихове животе даје знаке који би требали да их замисле и подстакну на потрагу за правом вером само ако су

искрени. Ови знаци се налазе свуда околу и унутар сваког од њих, како Бог каже у Кур’ану:

„Ми ћемо им пружати доказе Наше у просторствима свемирским, а и њима самим, док им не буде сасвим јасно да је Кур’ан истина. А зар није довољно то што је Господар твој о свему обавештен?“ (Кур’ан 41:53)

10- Очуваност текста

Како би била која од религија била успешни кандидат за истиниту веру, она мора у својој основи имати неизмењени и очувани текст који садржи истинити Божији говор. Овај текст мора да је остао чист и некорумпиран пошто је у питању првобитно откровење до данашњег дана. Није било неопходно очување ранијих светих списа јер је Бог наставио да шаље остале посланике са ажурираним писмом након ранијих. Међутим, када је Бог одлучио да пошаље свог последњег гласника и последњег од посланика, порука у облику писма коју је донео морала је да буде савршено очувана јер више неће бити нових посланика до краја времена. Од свих вера старог света, ислам је једина вера за чије се писмо, Кур’ан, може тврдити и доказати да је неизмењено.

Списи осталих вера нису очувани у својој оригиналној форми. Водећи учењаци и свештеници од припадника многобројних вера отворено потврђују чињеницу да су њихови свети списи измењени и оскрнављени кроз дуги временски период. Они, такође, признају да су њихова писма написана далеко након смрти њихових оснивача и да су праве речи тих оснивача непознате. У већини случајева је писце или ауторе постојећих писама немогуће идентификовати.

Отуда је једино последња порука ислама садржана у Кур'ану она којом људска бића располажу, која је очувана Божијом милошћу као ни један текст пре њега. То је текст који ће, без сумње, остати очуван до последњег дана овог света, као што се у њему и напомиње.

Кур'ан није очуван само у виду једног текста већ је такође и књига коју напамет зна стотине хиљада муслимана широм света данас, од почетка до краја. Од времена Посланика Мухамеда (благослови и мир над њим и над свим истинитим Божијим посланицима), милиони су кроз векове научили Кур'ан напамет.

11 – Коначни доказ: Чуда Кур'ана

Последња карактеристика истинске вере је да је посланик који ју је пренео иза себе оставио чудо доступно човечанству до краја овог света. Једино у исламу је то вечно чудо очито. Само писмо садржи научно сазнање из савремених наука и данашње ере. Модерни научници су у неким ајетима из Кур'ана идентификовали бројне чињенице из света науке које једноставне нису могле бити познате Мухамеду пре 1400 година. На пример, они су били задивљени када су у Кур'ану нашли детаљан опис развоја ембриона у материци у фази када он још није видљив људским оком. Микроскоп који је први пут откривен хиљаду година након објаве Кур'ана, потребан је како би се видео ембрион у овим фазама. Бог каже у Кур'ану:

„Ми човека од бити земље стварамо, затим га као кап семена на сигурно место стављамо, па онда као семена угрушком учинимо, затим од угрушка груду мяса створимо, па од груде мяса кости направимо, а онда кости месом заоденемо, и после га, као друго

створење, оживимо – па нека је хваљен узвишени Бог, најлепши Створитељ! (Кур’ан 41:53)

Доктор Кит Мур, један од светских водећих стручњака на пољу анатомије и ембриологије, написао је најчешће коришћене универзитетске уџбенике из поља ембриологије широм света. У њима је навео да нико није толико познавао развој људског ембриона до проналаска микроскопа у 15. или 16. веку. Др. Мур био је позван да учествује на конференцији и на њој размотри ове кур’анске ајете у вези са ембиологијом. Након што их је прочитао, потврдио је: „Било ми је велико задовољство да помогнем расветљивање ових излагања из Кур’ана у вези развоја човека. Мени је јасно да су ова излагања Мухаммеду дошла од Бога јер је скоро сво ово знање није било откривено до десетину векова касније. Ово ми је доказ да је Мухаммед сигурно био послат од стране Бога.“ Када је упитан да ли мисли да је Кур’ан Божија Реч, одговорио је: „не наилазим на било какву препреку да то прихватим.“

Кур’ан садржи многа друга научна чуда у вези са природним елементима као што су планине, мора и облаци која једноставно нису могла бити позната вековима уназад, осим уз помоћ Свемогућег Бога. Иако садржи обиље научних сазнања, Кур’ан није првенствено научна књига; његова основна сврха је преношење Божијег гласа човечанству. Обраћа се свакој људској потреби и садржи лек за све духовне и психолошке болести срца и умова. С тога, свако људско биће себи дугује читање ове божанске књиге објављене у сврси истинског водства.¹

¹ За детаљније исчитавање ових доказа и искустава др. Мура на енглеском језику посетите: www.islam-guide.com

Садржај

НАСЛОВ		стр.
1	Увод	1
2	Постоји ли Бог?	2
3	Да ли је Бог комуницирао са људима? Јесу ли све вере исправне код Бога?	7
4	Има ли потребе за постојањем вере?	8
5	Вера избора	13
6	Једанаест одлика праве вере	15

